

előtűnik egy sziluett, és az nem más, mint a régen várt személy.

Svar könnyeit törölgette, de figyelmét nem kerülte el a fenyér szintje felett hullámozó barna tömeg, egy távoli medve képe. Az állat szimatolt, de nem közelítette meg a férfit, aki öles léptekkel távolodott a fennsíkon az erdő felé.

- Vajon visszafelé is itt lesz a medve? – gondolkodott hangosan. Mert a lóval, akivel még nincs is összeszokva, nehezebb dolga lesz. A ló nekiiramodhat, megijedhet a medveriasztó csattanásától is. Itt nagyon kell figyelnie majd.

Délutánra már erősen törte a vállát a sok cipelnivaló. Megengedett magának pár korty pálinkát, és könnyebb is lett, forróság járta át tagjait. Jó időben keresett magának az egyik völgy erdős szélén egy nagyobb fenyőt, ahová magasra felgallyazott, és nyugtalan álmát elkölthette. A következő napon már jóval lassabban ballagott, de késő délutánra elérte a várost. Kapott helyet az egyik portán, távoli rokonoknál. Mindig itt szokott megszállni a jéghideg vendégszobában. A háziakkal rövid mondatokat váltottak, az időjárásról, járványról, és egyéb fontos dolgokról.

- Itt jártak a fiaid, nem oly rég.

- A járvány elől, meg a gyerekeknek, a kicsinek tanulnia kell már, én a betűkre megtanítottam, számol is valamit, de ugye az nem elég – felelte Svar.

- Szép kisgyerek, úgy nézte a bátyját, mint valami Istent, azt láttam. De evett is rendesen, bab volt, levágtam sonkát is, adtam is nekik, vittek.

- Igyál ebből Eirik, hagyok itt halat is, szereted, tudom, az a tavi, magam füstöltem – mondta Svar, és elővette a vékony bőrbe tekert füstölt kis törzseket, meg a méregerős, erdei bogyókból főzött pálinkát.

(folytatjuk)

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK

Csak te meg én

Szeretni vágylak,
megajándékozni és kifosztani
e viharos éjszakán.
Félelmetes dörgése a mennynek,
reszketsz, hát átölellek,
s csókokkal zárom le szemhéjad,
hogy ne lásd
a vakító fényt és könnyeim.
Érezd megszélidült mozdulatait
vad ösztönömmek,
legyél hullám, míg én tengermély,
s ne szólj,
hagyd, hogy elnyeljen a végtelen mély,
hagyd elveszni e zajos világot,
most nincs itt más, csak te meg én.

Még nem találja

Még nem találja helyét lelkem
A világharmóniában,
Félve kutat léteim szilánkjai között.
A jelen múltat tör újra s újra
Keresve megtisztított jövőt,
Pedig az idő nem létezik,
Se szívbe lehelt vágy, se elrejtett tudás,
Csak utak futnak, mindenfelől érkező
Fényutak, melyek őrizik csillagporba
Kövült véres lábnyomomat.

Kiürült az éden

Tán szólt az ég, s mégsem,
csupán sebzett lelkek
hallottak elítélő szótátot.
És sarut kellett kötni,
nagyokat lépni,
s nem volt szabad visszanézni.
Zord hegyek terméketlen ölen
formált magának új arcot
a paradicsomból kiűzetett ember.
Kiürült az éden, s a halálraítélt fák
kígyót melengetett ágairól
vérlevelek hulltak.
A bánatos ég esendőt szórt
hervadó kertre, zord hegyekre
s a távolodó elűzöttekre.